

عنوان مقاله:

برنامه ریزی کاربری زمین و چگونگی تاثیر آن در کاهش آسیب پذیری شهر در برابر زلزله

محل انتشار:

فصلنامه علوم و تکنولوژی محیط زیست، دوره 12، شماره 3 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

الهام امینی

فرح حبیب

غلامحسین مجتهدزاده

خلاصه مقاله:

با توجه به افزایش روز افزون جمعیت و ضرورت توسعه مناطق شهری، چگونگی مقابله با بلایای طبیعی، یکی از نگرانی های مهم جوامع شهری می باشد. رشد شهری [1] در حال تغییر مستمر از شرایط زیست انسان بر زمین است. ابعاد و اندازه شهرهای امروز چه از نظر جمعیت ساکن و چه از حیث وسعت بی سابقه است. تغییرات عمده ای در ابعاد شهرها، نحوه استفاده از زمین و منابع آن و به دنبال آن اثرات نامطلوب محیطی ناشی از این تغییرات آشکار شده است. بررسی میزان آسیب ها و صدمات ناشی از زلزله در شهرها در بسیاری از موارد نشان داده است درصد بالایی از صدمات به طور مستقیم و یا غیرمستقیم به وضعیت نامطلوب برنامه ریزی و شناسایی و کاهش خطرات شهری مربوط می شده است. در واقع می توان گفت علل عمده آسیب ها و تلفات ناشی از زلزله را علاوه بر بی توجهی و سهل انگاری در رعایت استانداردهای ایمنی سازه ها، در فقدان اصول، برنامه ها و طرح های شهرسازی مناسب نیز می بایست جستجو کرد. با شناخت نحوه عمل و رفتار زلزله در مناطق شهری و به کارگیری راهبردهای مناسب در زمینه برنامه های منطقه ای، برنامه ریزی و طراحی شهری، می توان خطر زلزله را در مناطق شهری به کمترین میزان کاهش داد. یکی از جنبه های موثر در جهت کاهش آسیب پذیری [2] مناطق شهری در برابر خطر زلزله، برنامه ریزی کاربری زمین [3] شهری به عنوان هسته اصلی برنامه ریزی شهری است، که با وارد کردن موضوع ایمنی در برابر خطر زلزله در آن، می توان انعطاف پذیری مناطق شهری را در برابر خطر زلزله، افزایش داد. مقاله پیش روی درصدد بیان رابطه کاربری زمین شهری با آسیب پذیری شهر از زلزله است و موضوع اصلی آن تاکید بر لزوم این جنبه از برنامه ریزی شهری است. هدف از این نوشتار ضمن مشخص نمودن راهبردهای برنامه ریزی کاربری زمین، ارایه سیاست ها و معیارهای منعطف، ساده، منطقی و قوی جهت بهسازی بافت شهر [4] در مقابل زلزله است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی کاربری زمین شهری، بافت شهر، آسیب پذیری در مقیاس شهر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1291489>

